

Jaromír Jun

*24. října 1930

Hluboké

pro projekt

Příběhy našich sousedů

zpracovali žáci ZŠ Havlíčkova 71, Jihlava:

Jáchym Kolář

Sabina Krausová

Vojtěch Orany

Natálie Vargová

pedagogické vedení: Mgr. Alena Lapešová

Pan Jun se narodil 24. října 1930 v obci Hluboké na Českomoravské vysočině. Jeho rodiče zde vlastnili menší zemědělskou usedlost. Do obecné školy docházel do 3 km vzdáleného Veselí. Jeho tatínek, který byl starostou Sokola, ke stejným ideám vedl i malého Jaromíra. Ten se stal členem Sokola těsně před válkou. Během ní však byla sokolská organizace zakázána a v činnosti mohla pokračovat až po květnu 1945. **Hned v roce 1948 pan Jun cvičil na Všesokolském sletu v Praze jako dorostenec.** Členem sokolské organizace je dodnes.

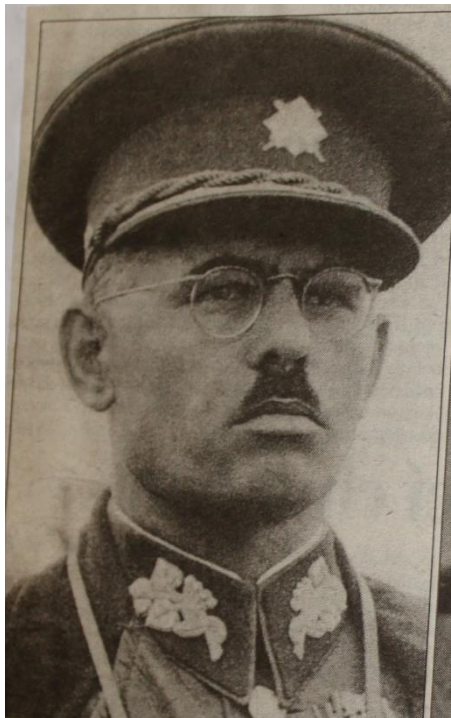
členský průkaz sokolské organizace

Na podzim roku 1938 nastala v jejich vesnici a ve vesnicích v okolí chaotická situace. Na konci září 1938 byla podepsána Mnichovská dohoda a v důsledku toho došlo k záboru českého pohraničí. Vesnička Hluboké a její okolí se tak ocitla v blízkosti nově vytyčené hranice a musela čelit velké uprchlické vlně Čechů, kteří se snažili ze zabraného území dostat do vnitrozemí.

1. září 1939 začala 2. světová válka. Pan Jun vzpomíná, jak museli mít zatemněná okna a státu odevzdávat dodávky mléka, obilí, masa a dalších potravin. Ve velkém nebezpečí rodina byla, když **tatínek na jejich statku ukrýval anglického letce Johna Gazeho.** Před Jaromírem a jeho mladším bratrem to ale tajil, protože se bál vyžrazení a krutého trestu ze strany Němců.

V roce 1944 začaly na území Českomoravské vysočiny působit partyzánské oddíly, které využívaly zdejší hornatý a lesnatý terén. Jedna ze skupin – **oddíl Dr. Miroslav Tyrš - si vybuodovala podzemní bunkr v lese Karlík, který patřil rodině Junových.** Členové tohoto oddílu chodili k Junům na statek jíst, pan Jun starší jim dodával informace, zprostředkoval kontakty a mladý

Jaromír, tehdy čtrnáctiletý, se stal partyzánskou spojkou mezi otcem a skupinou. Přesné umístění bunkru mu ale nikdy neřekli, aby jej při případném výslechu nevyzradil.

partyzánský velitel gen. Boris Luža

Po členech partyzánských skupin pátraly německé protipartyzánské oddíly a oddíly SS. Několikrát na statku zažili razie, největší 10. února 1945, kdy byla v noci vesnice obklíčena a pečlivě prohledávána. I na mladého Jaromíra mířili Němci samopaly a musel stát na dvoře s rukama opřenýma o stěnu. Naštěstí razie nic podezřelého neodhalila a ani nikdo z rodiny při výslechu nic neprozradil.

Konce války se dožili všichni členové rodiny, vesnici osvobožovaly jednotky rumunské armády, které se zde zdržovaly asi dva měsíce a obyvatelé jim museli poskytovat část potravin.

Po válce pan Jun absolvoval dvouletou hospodářskou školu v Bystřici nad Pernštejnem. Práce v zemědělství ho ale nečekala. Na tatínka začali komunisté tlačit, aby vstoupil do zemědělského družstva. Ten to odmítl, chtěl hospodařit sám. Aby ho ke vstupu přiměli, poslali Jaromíra v roce 1949 do ostravských uhelných dolů a mladšího bratra do ocelárny. V dole Stalin dřel pan Jun téměř tři roky. Společně s dalšími pracovali na tři směny ve velmi těžkých podmínkách, rubali uhlí, zažili závaly a k tomu bydleli

v dřevěných barácích po válečných zajatcích. Když nakonec tatínek vstup do JZD podepsal, mohl se vrátit domů.

V roce 1953 Jaromír nastoupil na vojnu. Přestože patřil k tzv. politicky nespolehlivým, ocitl se na západní hranici Československé republiky. Společně s dalšími vojáky bydleli v dřevěných barácích bývalého koncentračního tábora. Téměř neustále museli být v pohotovosti, protože přes státní hranici se snažili proniknout diverzanti ze Západu. Bohužel museli rovněž nastoupit v okamžicích, kdy se hranici snažili přejít Češi, kteří nechtěli nadále žít v komunistické zemi. **Jejich rota byla také vysílána na stavění zátarasů z ostnatého drátu.** Na hranicích často docházelo ke střelbě, padli zde i tři Jaromírovi spolubojovníci. Sám pan Jun byl při jednom zásahu postřelen do kolena a ze zranění se tři měsíce léčil.

pan Jun jako voják

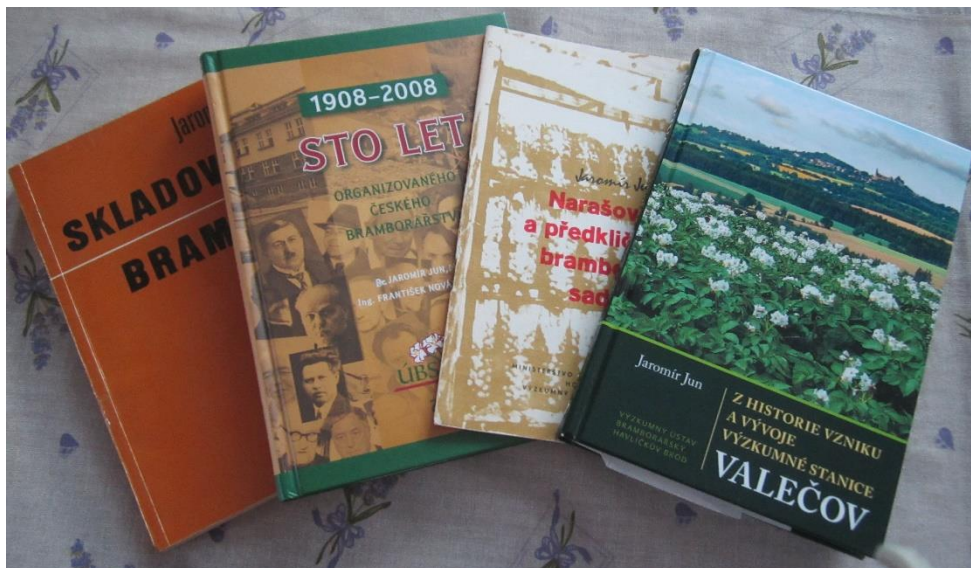
Po vojně se vrátil domů k rodičům a po dvou letech **nastoupil do Výzkumného ústavu bramborářského v Havlíčkově Brodě.** Pracoval v rostlinné výrobě, studoval, a nakonec se dostal k výzkumu brambor, čemuž se věnoval až do odchodu do důchodu.

pan Jun na bramborářské výstavě

Bramborám, jejich historii a pěstování tedy zasvětil velkou část svého života. Stal se významným odborníkem v této oblasti, přednášel, napsal o bramborách 4 odborné knihy a 18 vědeckých prací. Procestoval mnoho zemí, kde se setkával s tamějšími pěstiteli a šlechtiteli brambor. Rovněž dokázal, že brambory pocházejí s Peru a v Havlíčkově Brodě se setkal s peruánským velvyslancem, který mu za výzkum v oblasti brambor osobně poděkoval.

knihy, které pan Jun napsal

Velkou oporou v soukromém i pracovním životě byla panu Junovi manželka Věra, se kterou se oženil v roce 1957. Seznámili se ve výzkumném ústavu, kde paní Věra pracovala jako chemička. Společně vychovali syna a dceru.

Jaromír a Věra Junovi

Dnes pan Jaromír Jun žije v jihlavském domově pro seniory Stříbrné terasy. Brambory jsou i nadále jeho životní vášní. Znalosti, které má, jsou cenné, proto i nadále píše, přednáší a zajímá se novinky v oboru. Má veselou a optimistickou povahu a stejně takové je i jeho životní krédo:

„Člověk, i když si někdy myslí, že už dál nebude existovat, tak je to potřeba překonat a skutečně znova začít.“